

Beste mensen,

Het liefst wil je niet afhankelijk zijn, maar zelfstandig. Dat je je eigen baas bent, dat je je eigen beslissingen neemt, vrij van de bemoeizuchtige zorg van anderen. Je wilt niet zwak zijn maar sterk, onverzettelijk, dan ben je vrij. Je wilt niet graag erkennen dat je iets zelf niet kunt, dat je hulpbehoevend bent. We willen niet afhankelijk zijn van liefdadigheid en "dank je" te moeten zeggen, overgeleverd aan de genade van anderen. We geven niet graag de regie van ons leven uit handen.

We zijn liever geen patiënt maar als je het wel bent is het toch mooi als er iemand voor je klaar staat. Ik heb de afgelopen tijd ervaren dat er mensen bereid zijn iets voor je te doen. Soms komt dat zelfs uit een onverwachte hoek. Ergens is geschreven dat mensen tot alle kwaad geneigd zijn, maar het is bijzonder als je niet vergeefs iemand om hulp kunt vragen. Men kan ook zorgzaam voor elkaar zijn.

Die zorg hoeft niet altijd permanent te zijn. Je hoeft iemand niet alles uit handen te nemen. Hulp zou er niet moeten zijn om iemand blijvend onzelfstandig te houden.

De Samaritaan gaf eerste hulp, hij zorgde voor onderdak voor de gewonde man, maar er staat niet dat hij zijn hele verdere leven voor hem heeft gezorgd. Zorg voor kinderen is goed, we komen hulpeloos ter wereld, maar er komt een tijd dat ze ruimte nodig hebben een eigen weg in het leven te vinden.

De Zaligsprekingen (Matt. 5), gaan over de machtelozen. Ze worden gelukkig genoemd. Zo zullen ze zichzelf wel niet voelen, zij ervaren hun gebreken. Maar met machtelozen is iets te beginnen. Jezus geneest, voedt hongerigen vergeeft zondaren, mensen die iets missen. Er zijn er ook waar Hij geen vat op lijkt te hebben, die weten het al en die hebben het al. De boodschap van Jezus wordt meer aanvaard door de nietshebbers en de machtelozen, willen we daar eigenlijk wel bij horen?

Maar als je zwak bent komen er soms ook mogelijkheden. Afhankelijken maken het mogelijk dat men iets voor elkaar gaat doen. Als er geroepen wordt: "kom over en help ons", dan kun je iets voor elkaar gaan betekenen. Solidariteit is mogelijk omdat er zwakken zijn. Kwetsbaarheid verzwakt een samenleving niet, onderling hulpbetoon versterkt, bindt samen, draagt elkanders lasten.

Uiteindelijk hebben we allemaal onze zwakke plekken. Het is mooi als we kracht ontvangen hebben, maar hoe zullen we die gebruiken?

Een samenleving van alleen sterke mannen en vrouwen die hun onafhankelijkheid niet bereid zijn op te geven loopt uit op strijd om de overwinning van de sterkste. De stoere torenbouwers van Babel lieten uiteindelijk chaos achter.

Jezus laat, naast zijn krachten, zich ook hulpbehoevend zien, als hongerige, zieke, gevangene (Matt. 5). Het kruis is een teken van machteloosheid bij uitstek. Daar is Hij verbonden met ons mensen in nood, die Hij niet ten onder wil laten gaan, Hij geeft een weg aan voor ons: bijzonder dat we juist iets voor elkaar kunnen betekenen als we zwak zijn.

Een goede Sabbat gewenst,

Roel Dijk